

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש כא טבת תשס"ט שבת - ירושלים 4:23 תל-אביב 4:37 חיפה 4:27 מוצ"ש - ירושלים 5:39 תל-אביב 5:40 חיפה 5:38

פרשת שמות

נושא בעול עם חברו

להרגיש ולהשתתף בצערו של חברו או בשמחתו ולשאת בעול עמו !

נלמד מהפסוק: "ויגרל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם" (פרק ב"א)

וכתב רש"י: נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם. הנה כי כן, משה רבינו לא הסתפק בעצם הידיעה על סבלותם של בני ישראל וההשתתפות מרחוק בצערם אלא "נתן עיניו ולבו". כלומר: יצא מארמונו המפואר והשליך של פרעה, כדי לראות בעיניו ולחוש בגופו את סבלות אחיו המעונים, ולסייע להם בפועל כאילו היה אחד מהם.

לדעת המהר"ם מלובלין זצ"ל (בספרו אמרי דעת) עוד בהיות משה רבינו בתיבה - לימדה אותו התורה - כבר אז חש בצערן של ישראל. הכיצד? נאמר בפסוק: "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בוכה... ותאמר מילדי העברים זה" (ב"ו). מה ההבדל בין "ילד בוכה" ל"נער בוכה"? ובכן, ילד קטן המוטל בוכה בעריסה, אינו בוכה אלא כשכואב לו לבדו. אין לו דעת לבכות על צערם של אחרים. לא כן הנער אשר מרגיש בצערם של אחרים ומסוגל לבכות על צערם.

הוא שמלמדינו הפסוק: משה רבינו, אמנם היה ילד קטן שחיינו נתונים בסכנה ובמצב כזה אין כל פלא שבכה, ואולם כאשר בת פרעה הצילה אותו ומשתה אותו מן המים, היה אמור להפסיק לבכות, אך לא כך קרה. גם כעת "והנה נער בוכה" היא רואה שעדיין הוא בוכה, ומיד הבינה שהוא בוכה בתור "נער" המרגיש את צערם של ישראל. כאילו אמר לעצמו: אמנם אמת נכון הדבר שקרה לי נס וניצלתי מן הסכנה, אך מה נורא גורלם של רבבות ילדי ישראל שלא זכו לנס כזה. עליהם בכה משה. זהו שהמשיכה בת פרעה ואמרה "מילדי העברים זה" כלומר: בכיה זו של משה היא "מילדי העברים" - היא על מר גורלם של ילדי ישראל שנידונו בגזירת פרעה למיתה קשה ואכזרית. הוא שדרשו חז"ל (סוטה יב:): "קולו כנער" כלומר: קול בכייתו הוא כשל נער המרגיש בצערן של אחרים ובוכה עליהם. ודפח"ח.

מי שמרגיש בצערם של ישראל יותר מאחרים - אומר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל (בשיחות מוסר - מאמר יח) - מוכשר הוא לגאול את ישראל יותר מאחרים! לפיכך, משה רבינו ע"ה, בטרם בואו לגאול את ישראל ממצרים בחן אותו הקב"ה בצאן (כמובא במד"ד שמות פב"ב) וזאת כדי לראות אם מרגיש בצערן של בעלי חיים. ואם את צערן של בעה"ח מרגיש, ק"ו שירגיש את צערם של בני האדם הנבראים בצלם.

בדומה לזה מובא (בספר לקט רשימות) מהמשגיח דלייקווד - הגה"צ רבי נתן מאיר וואכטפויגל זצ"ל שאמר: שני גדולי עולם, משה רבינו ודוד המלך בדקו אותם בדבר קטן. שניהם התעניינו בכבשה אחת שיצאה מהצאן וכך זכו. ומה הגדלות בזה? אלא כך הביאור: בטבעו של עולם, מאורע גדול וחשוב מעורר התעניינות אצל כולם, אך פרט שולי כמו כבשה קטנה שיצאה מן העדר מי מתעניין בזה? ע"כ. מי ששם ליבו גם לכך, סימן הוא שיש לו כח הדרושה לזולתו, ומי שיש לו כח זה, יכול להיות מנהיג! משה רבינו "יצא אל אחיו" הוא התעניין מה קורה אצל הזולת לטוב או למוטב, ומתוך כך נשא בעול והשתתף בצערם של ישראל, לכן זכה.

לחלות עצמו בצערם של ישראל
בחודש ניסן ת"ש כאשר ביקר הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל באיטליה על מנת להמשיך משם בדרכו לעולם החופשי, נפגש שם עם כ"ק האדמו"ר מגור רבי אברהם מרדכי אלטר זצ"ל (בעל האמרי אמת), אשר הגיע אך זה עתה מפולין הדוויה, מתוככי הגיהנם הנאצי לאחר שהוצא בניסים גדולים מציפורני הרוצחים הארורים ימ"ש.
מלוי של הרבי מגור, בידעם מה מאוד רוחש הוא הערצה ויקר לרבה של פוניבז', ודברו יהיה בודאי מקובל עליו, ביקשו ממנו שינסה להפיג מעט את צערו של האדמו"ר - שהיה בבואו לכאן כאדם הטובל כולו בים של יגון וכדודן הנפש, עד שחששו פן יבולע לבריאותו.
ואכן נכנס עמו הרב מפוניבז' בדברים כדי לעודד את רוחו. והיו משוחחים אהדדי שיחות ממושכות מתוך ידידות חמה. כשנפלט בתוך השיחה מפי הרב מפוניבז' כי מראהו של הרבי הוטב כלשהו, וזה סימן שגם מצב בריאותו הולך ומשתפר, הגיב האמרי אמת באנחה: "אם כן מה הועלת?!" ברומזו שרצה לחלות עצמו על יהודי פולין.
הרב מפוניבז'

העלון מוקדש לזכותו והצלחתו של ידידנו ומוקיר פעילותינו

ר' מתת'הו דוידוביץ ומשפחתו שיחיו

יה"ד שיזכו לרוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, בריאות גופא ופרנסה בשפע עד ביאת גואל צדק בב"א

מצוה להוכיח את הזולת [בדרכי נועם] על כל עוול, ולתקן כל דבר הנעשה שלא כהוגן!

נלמד מהפסוק: "והנה שני אנשים עברים ניצים ויאמר לרשע למה תכה רעך" (פרק ב"ג)

לומדים אנו מכאן - כותב החתם סופר - מדתו של משה רבינו שלא יכל להביט ולראות עוול ולכן הוכיח את הרשע ואמר לו "למה תכה רעך". ולא רק עוול הנעשה בישראל לא יכל לסבול, אלא אף את בנות יתרו הציל מיד הרועים שגירשו.

כיצד יש לקיים מצות תוכחה שתהיה באופן הנכון והמועיל ביותר? הדרכה מאלפת בענין זה כתב חתנו של החפץ חיים הגאון **רבי אהרן הכהן זצ"ל** בשם חמיו **החפץ חיים**, ואלו דבריו: "**כשאדם** רוצה להוכיח את חברו על איזה דבר שעשה שלא כהוגן - הן במילי דשמיא והן במילי דעלמא - הוא צריך להוכיחו בלשון רך ובדברי נועם, ויזהר מאד שלא להביא את חברו לידי "נצחנות", מפני שאם יוציא אותו, על ידי תוכחתו, מגדרו, וכריחו להתעקש, אזי ח"ו אין שכינה חשובה כנגדו, וכיון שבא לכלל ניצוח, אזי רצונו משחדו לעבור על כל זדון בשאט נפש, ולא לשוב מפני שום דבר, הן מה ששייך למדת הדרך ארץ והן מה שנוגע לחברו בנפשו.

"**והנה** בזמן האחרון הולכת ונעשית מצות התוכחה לענין הדורש שימת לב וחריצות יותר ויותר, שכן מלפנים היתה עפ"י רוב התוכחה נשמעת רק על חטאים קלים, והמוכיח היה נוהג להעיר את חברו בידידות על מה ששגג, ודבריו היו נכנסים בלבו. אבל לא כן הדברים בזמננו, אשר המוכיח ומקבל התוכחה המה שני סוגי אנשים שונים, והדברים שעליהם צריכים להוכיח המה גופי עוונות ח"ו, ויש בהם כדי להוציא את המוכיח מגדרו שידבר דברים קשים, ואז ח"ו יכולה תוכחה כזו להביא רק הפסד, ולגרום שחברו יחטא עוד יותר".

"**וכל** ברדעת, איננו יכול בימינו להשתמט ממצוה זו בטענה שהיא שייכת רק לרב ולראשי העדה, מפני שהיום כולם רואים בחוש שרוב יכול להשפיע רק באופן כללי, אבל עיקר התוכחה כבר נכנסה לרשות הרבים, וכל יהודי חרד לדבר ה' יכול להשיג השפעה רבה בין קרוביו וידידיו, הן על הנהגתם בכלל והן בתקון הפרט". עכ"ל.

ברכת התוכחה

סח רבי אברהם יעקב טייטלבוים זצ"ל: זכורני מהכנסיה הגדולה הראשונה, בשעה שהתאכסן **החפץ חיים** בביתו של רבי עקיבא שרייבר ז"ל התאסף שם ציבור גדול לבקש ברכה מהח"ח. בין הבאים לקבל ברכתו, הגיע אדם עם בנו שלמד במוסד שהחינוך בו קלוקל ונאסר על ידי גדולי ישראל, וביקש ברכה. אמר לו החפץ חיים:

"**איני** מבין למה אתה דורש ממני ברכה, אם אתה מוסר בנך לשיבה קדושה אינך צריך לברכתו. כי כבר נתברכת ע"י ששים ריבוא יהודים שאמרו "ברוך אשר יקים דברי התורה הזאת". אין דבר גדול מה מלידתו בנו לשיבה. ואם תחשוב לשלוח בנך למוסד טמא, וכי יכול אני לתת ברכות? איני יכול למחוק התוכחות שבתורה".

כמוכן, האיש רעד כולו וארכובותיו דא לדא נקשן. הוא הוציא את בנו מאותו מוסד. ולא נותר לנוכחים אלא לתמוה מנין ידע זאת החפץ חיים.

קול יעקב - מאיר עיני ישראל

איסור מלשינות

שלא להלשין על חברו ולא למסור דינו בערכאות אלא עפ"י הוראת דיני התורה!

נלמד מהפסוק: "ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר" (פרק ב"ד)

ופירש רש"י (מהמדרש): "דאג על שראה בישראל רשעים דלטורין אמר מעתה אינם ראויין להגאל". "אכן נודע הדבר" - נודע לי הדבר שהיית תמה עליו מה חטאו ישראל מכל שבעים אומות להיות נרדים בעבודת פוך אבל רואה אני שהם ראויים לכך. עכ"ל.

בשו"ע (חו"מ סימן שפ"ח ס"ט) נפסק: אסור למסור את ישראל ביד עכו"ם בין בגופו בין בממונו ואפילו אם היה [הנמסר] רשע ובעל עבירות, ואפילו היה מצר לו ומצער. וכל המוסר ישראל ביד עכו"ם בין בגופו בין בממונו אין לו חלק לעולם הבא.

והביא הש"ך (שם ס"ק נג) את דברי חז"ל בגמרא (ר"ה יז.) שהמוסרים יורדים לגיהנום ונידונין לדורי דורות וגופן כלה ונשמתן כלה. ויש פוסלין שחיתת מוסר כמו שחיתת מומר.

הגרי"י זילברשטיין שליט"א מביא (בספרו **חשוקי חמדיו**) כי המלשין על חברו שלא כדון, כינוהו חז"ל "רשע" וכמו שנאמר "ולמלשינים אל תהי תקוה, וכל הרשעה כרגע תאבד".

ומציין הרב זילברשטיין דוגמא של הלשנה: ראובן ושמעון הלכו בשוק, שמעון שבר שימשה בחנות של גוי, והנה יוצא הגוי בחמת זעם כדי להכות את ראובן מתוך מחשבה כי ראובן הוא זה ששבר את השימשה. אסור לראובן לומר לא אני שברתי, כי אם שמעון הוא ששבר, שהרי על ידי דבריו יוכה שמעון שלא כדון, ובזה שראובן יאמר על שמעון, ייחשב ראובן למלשין!

להקטין את העונש מהנאשמים

בשנת תרי"ז נרעשו יהודי פולין עקב מעשה נורא שנעשה לכ"ק אדמו"ר **מרדכימין** - **רבי יעקב אריה גוטרמן** זצ"ל. ימים רבים היה משמשו גבר אלים שהפיל חיתתו על החסידים וגם על בני ביתו. ואולם משלא יכלו לסבול יותר הוחלט לפטרו.

החליט האיש לנקום והביא לאדמו"ר עוגה שאפתה אשתו, כדרכה תמיד, אלא שבהשפעת בעלה החדירה רעל בעוגה, וכיון שטעם האדמו"ר מהעוגה תקפוהו יסורים נוראים, והגיע עד שערי מוות. בנס נשאר בחיים.

הרופאים שבדקוהו גילו את ההרעלה הזדונית. חוקרי המשטרה אף זיהו את האשמים, אשר לא נטשטשו עקבותיהם. כמוכן אנשי הרשות הביאו אותו למשפט. המשמש ואשתו היו צפויים לעונש חמור ביותר, מוות, או לפחות מאסר ממושך ועבודת פוך.

בית המשפט הזמין גם את הרבי להעיד, אולם הרבי היה שרוי במבוכה גדולה: המותר לו להעיד נגד יהודים, בזמן שעדותו עלולה לגרום למותם? ומאידך: הרי אין ביכולתו להתחמק כלל ואסור להגיד שקר. מה א"כ ביכולתו לומר?

החליט האדמו"ר להמלך בעצת ידידו הטוב **כ"ק אדמו"ר מגור בעל ה"חידושי הרי"ם"**, והוסיף בקשה מהחידושי הרי"ם שיואל להפעיל השפעתו להקטין את העונש מן הנאשמים...

כתב לו החידושי הרי"ם תשובה הלכתית מפורטת כיצד עליו לנהוג (ואין כאן המקום). בעקבות המכתב הופיע הרבי בבית המשפט. ומפני כבודו פטרנוהו מחובת השבועה והוא מסר עדות מסוייגת כפי שניסח החידושי הרי"ם. גם השתדל החידושי הרי"ם שיקלו בעונשה של האשה, ודנוה, לפי בקשת הרבי, לחמשת חודשי מאסר בלבד.

מרבצי תורה מעולם החסידות

מעלה לאדם המוסר עצמו להצלת הזולת ולמען עשיית חסד עמו !

נלמד מהפסוק: "ותיראן המילדות את האלוקים ולא עשו כאשר דיבר אליהן מלך מצרים ותחיין את הילדים" (פרק אי"ז)

ואמרו חז"ל (סוטה יא): "לא דיין שלא המיתו אותם אלא אף סייעו להחיותם. היו מספקות להם מים ומזון". ומובא במדרש: "וכי מאחר שלא עשו כאשר דיבר אליהן אין אנו יודעים שקיימו את הילדים, למה הוצרך הכתוב לומר ותחיין את הילדים? יש קילוס בתוך קילוס, לא דיין שלא קיימו את דבריו אלא עוד הוסיפו לעשות עמהם טובות. יש מהן שהיו עניות, והולכות המילדות ומגבות מים ומזון מבתיהן של עשירות ובאות ונותנות לעניות, והן מחיות את בניהן. הוא שכתב "ותחיין את הילדים". (מד"ר - שמות א"טו).

על הפסוק "ושם השנית פועה" דרשו חז"ל בגמרא (סוטה יא): פועה זו מרים ולמה נקרא שמה פועה? שהייתה פועה לוולד. ופירש רש"י: "משעשעת אותו כדרך שמשחקים לתינוקות בדברים ערבים לשעשעו". ורש"י על התורה כתב: "מדברת והוגה לולד כדרך הנשים המפייסות תינוק בוכה". והדברים מפליאים: וכי לשעשע או לפייס תינוק, הינו מעשה כה כבד ונשגב עד שראוי להקרא על שמו?!

ובספר טעם ודעת הביא הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א בשם הגאון רבי שמואל רוזנבסקי זצ"ל להאיר עינינו בפן נוסף: הרי המילדות היו במדריגה גבוהה ביותר. הן היו בעלות רוח הקודש ונביאות! ובכל זאת באיזה מעלה שבחן הכתוב? בכך שעשו את תפקידן, שטיפלו במסירות בכל צרכי התינוק...

מה עלינו ללמוד מכל זאת? אין לנו אלא להגיע למסקנה אחת, כי אכן, זהו שבחן הגדול של המילדות המורה על מהותן, ומצדיק להנציח בכך את שמן. וכל כך למה? משום שרום מדריגת האדם בעשיית חסד, אינו נמדד בהכרח רק לפי מעשים גדולים ורועשים שרגילים אנו להתפעל מהם, אלא אדרבה, פעמים שדוקא מעשים הנראים קלים ופעוטים, אך מכיון שחשובים המה וחיוניים ביותר לזולת, ממילא יש בהם חסד גדול והטבה רבה לאין ערוך.

גם כאן, טיפוחו של התינוק והטיפול המסור בכל צרכיו היו חיוניים ביותר בשבילו, ואת זאת עשו המילדות נאמנה. ובכך הלכו בדרכי מדותיו של השי"ת כפי שנבראו "בצלמו ובדמותו" והתדמו לבורא המטיב עם כל בריותיו, אף עם אלו שאין בהם דעת להכיר בטובה.

חסד ללא שיוך

בעת מלחמת העולם השנייה הוגלה כ"ק האדמו"ר רבי חיים מרדכי מנדבורנא זצ"ל עם המוני יהודי רומניה לארץ הגזירה טרנסניסטריה, שם היתה צפויה להם מיתה איטית ברעב. מצב הרבי, שבביתו היו אף ילדים רכים, היה בכי רע.

חג הפסח התקרב, והרבי התכונן לשבעה ימים של רעב חמור אף יותר, שכן אף מנת הלחם הזעירה לא תבוא אל פיו. אבל לפני כן עמד להסב לסעודת החמץ האחרונה שבבוקר ערב הפסח. סעודה שכללה כזית לחם קיבר גס וביצה מבושלת.

לפתע נפתחה הדלת, ונכנס יהודי מסכן, מזי רעב, שסיפר בקול רועד שמזה כמה ימים לא בא לפיו דבר מאכל. מיד קם הרבי במאור פנים הושיב את היהודי על מקומו, ונתן לו את כל "סעודתו"...

באהלי צדיקים

לפעול להצלת הזולת

פעם עסק משגיח דליקווד - הגה"צ רבי נתן מאיר וואכטפויגל זצ"ל בהצלת נפש מיד רודפו, וטענו לו שאין מה לעשות בענין. אמר המשגיח, בשמים לא יקבלו תרוצים, צריך לעשות משהו! והוסיף: אם בארץ אי אפשר לפעול, צריך לפעול בשמים... לדבר עם אבינו שבשמים שירחם!

וכאשר עסק פעם המשגיח בהצלת נפש מישראל וטרח הרבה עברו. עד אחרי חצות הלילה, אמרו לו מקורביו: "כדאי למשגיח ללכת לישון ולנוח קצת". קיבל המשגיח ואמר: "עכשיו אחרי שטרחתי, יש לי כבר התר לישון, אחרת לא היה לי התר".

לקט רשימות - עניני פורים

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- מהיכן לומדים שכפויי טובה גורמים לעצירת הגשמים ?
- מהיכן למד השל"ה הק' שיש להכיר טובה גם לגוי או רשע ?
- מה החידוש שהמילדות החיו את הילדים, וכי יעלה על הדעת שצדקניות אלו ימיתו אותם? ומה עוד שבני נח נצטוו על איסור שפיכות דמים ?
- אם היה כח ביד אליהו הנביא ואלישע להחיות מתים, מדוע לא החיו בראש ובראשונה את ההורים שלהם ?
- מה צריך אדם לעשות כדי להגיע למצב שאינו מפחד משום דבר בעולם ?
- מדוע בירך החפץ חיים את רבי משה לנדינסקי זצ"ל והבטיח לו שיאריך ימים יותר ממנו ?
- כיצד הגיב הסבא מנובהרדוק כשראה בבית הכנסת יהודי מכובד נועל נעלים לרגליו ביום כיפור (אף שאסור בנעילת הסנדל) ?
- לדעת רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל מדוע יותר קשה לשמוח בשמחתו של הזולת מאשר להצטער בצערו ?
- כיצד היה החפץ חיים משמח את החתן והכלה כאשר הללו היו עוברים ליד ביתו ?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר **איש לרעהו** (פרשת שמות: עמודים ג - פ"ג) ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות **לפרטים: 02-5869073**

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

מפגש העשור ב'צומת שמשון'

"אגב; הטענה שלי הוכחה בתוך תקופה קצרה ביותר, כאשר בדיוק אותו אברך שהתנגד להמתנה, ביקש להתעכב בגלל סיבה פעוטה ביותר!..."

לשמחתו של מיודענו אכן המתנה ההסעה במקום, עד שהמאחר הצטרף אליהם. תקופה קצרה לאחר מכן הפסיקה פעילות תורנית ספציפית זו במושבים, והחבורה נפרדה לדרכה. אותו אברך שהמתינו לו ב'צומת שמשון' אף עזב את השכונה ועבר להתגורר במקום אחר בעיר "כמעט שלא ראיתי אותו מאז" מספר מיודענו "וכך חלפו להם כעשר שנים, עד לאחרונה".

* * *

"לבית שמש?" היה זה נהג רכב פרטי שעצר בכניסה לירושלים, בסמוך למיודענו. "כן!" הוא משיב בשמחה. הנהג מציע להם לעלות לרכב. הוא אשתו והתינוקת נבלעים ברכב וליבם צוהל על הסייעתא דשמיא הנפלאה. במוחו של מיודענו חולפת השאלה מדוע עצר הנהג דווקא לידו, הרי עמדו שם עוד אנשים בכביש?

הוא מתבונן בכביש ובנהג חליפות, תחושה פנימית נותנת לו להבין שהוא מכיר את הנהג מאן־שהוא אך הוא לא בטוח בזאת. רק ב'צומת שמשון' (זוכרים?) הוא קולט: "תגיד לי" הוא פונה אל הנהג "אתה לא האברך שהיית נוסע פעם למושב... אתה לא זה שחיינו לך כאן בצומת הזו לפני 10 שנים?" הנהג מהנהג בחיוב ו'מודה באשמה'.

"סיפרתי לו כיצד אחד הנוסעים התעקש שלא ימתינו לו, ואני עמדתי על כך שכן יחכו לו. שנינו עמדנו משתאים נוכח ההשגחה פרטית שנגלתה והתממשה לנגד עינינו! היה ברור לכולנו שהקב"ה מסבב כל הסיבות זימן אותנו ל"פונדק אחד" כדי שהוא ישיב לי טובה ועוד בכפל כפליים".

"לפליאתי הוסיף הנהג וסיפר: 'אני אף פעם לא חוזר הביתה בשעות הצהריים, אלא רק בשעות הערב. בדיוק היום הייתי צריך לחזור מוקדם'. בתוך כדי הדברים הוא הגיע לבית־שמש וטרח להסיע אותי עד פתח הבית (כאמור, הוא מתגורר כיום באזור אחר בעיר)".

"אבא! הייתה לך קפיצת הדרך?" שאל הבן בתמיהה, ואינו מצליח לקלוט כיצד בתום כעשרים דקות משיחת הטלפון האחרונה, כבר מגיע אבא הביתה. הרי בשיחת הטלפון היה נשמע אבא כה מיואש... מסיים בעל המעשה: "בסעודת השבת הסמוכה סיפרתי את הסיפור לפרטי פרטיו לכל בני הבית. מאז כבר חלפו כחודשיים אך אני עדיין מסתובב עם תחושה עמוקה של אמונה־חושית. אני מרגיש כיצד לפני שנים רבות פתחתי למעלה "תיק" באמצעות מעשה טוב, ואותו תיק נשאר פתוח עד לאותו רגע בתחנת היציאה מהעיר ירושלים".

שולח הסיפור: פ. א. רח' חזון איש - בית שמש

"בדרך כלל" - פותח שולח הסיפור - "אני לא מסוג האנשים אשר מגיבים ושולחים חומרים לפרסום, אבל כאשר ראיתי את המודעה שלכם על מבצע הסיפורים ובפרט שהסיפור שלי טרי ואני עדיין מקבל ממנו 'התעוררות' - לפיכך החלטתי לכתוב אותו ולשלוח אותו אליכם".

* * *

"לפני כחודשיים עמדתי עם אשתי והתינוקת שלי ביציאה מירושלים, בהמתנה לאוטובוס שייקח אותנו למקום מגורנו. השעה הייתה שעת צהרים והשמש קפחה מעל ראשנו. לאחר המתנה לא ארוכה הגיע אוטובוס מלא ללא מקומות ישיבה. בדרך כלל אנחנו לא מהססים ועולים גם על אוטובוס כזה - הפעם החלטתי להמתין לאוטובוס הבא. מיד לאחר שהוא עזב את התחנה חשבתי לעצמי: מה עשיתי! בשעה כזו - ובתחנה האחרונה - מסתבר שגם האוטובוס הבא יהיה מלא!"

"הסלולארי צלצל ועל הקו היה הבן שלי שביקש 'אבא תחזור כבר!' אמרתי לו את כל האמת שאין לי מושג מתי אצליח לחזור הביתה. אני לא יודע מתי יגיע האוטובוס הבא והאם יהיה בו מקום אפילו בעמידה..."

* * *

בעצם, כדי להבין את הסיפור עלינו לחזור 10 שנים לאחור:

"אני מתגורר בעיר 'בית־שמש'. לפני כעשר שנים הייתי אחד מתוך חבורת אברכים אשר יצאה מידי ערב להרביץ תורה במושב שמרוחק מהעיר כעשרים דקות נסיעה. היינו מגיעים לשם בהסעה מאורגנת".

"באחד הערבים איחר אברך להסעה והיא יצאה בלעדיו. כאשר הגענו ל'צומת שמשון' התקשר המאחר וסיפר שהוא הצליח לתפוס 'טרמפ' ובקשתו בפיו שנמתין לו בצומת עד שיגיע לשם ויוכל להצטרף להסעה".

* * *

עד כאן הכל ישר ופשוט. אך המאחר לא לקח בחשבון את "פלוגי" אשר ישב בהסעה והכריז באופן חד משמעי שחייבים להמשיך בנסיעה. לא רק שפטורים להמתין למאחר, אלא פשוט אסור להמתין לו. "הוא כמעט הכריח אותנו להמשיך בנסיעה ואז אזרתי אומץ (וחשוב לי להדגיש: זה נגד הטבע שלי) ופעלתי שימתינו לו. טענתי שאם ייווצר מצב הפוך בו המתנגד הנוכחי יהיה צריך שימתינו לו - או אז יתהפכו היוצרות והוא יצדד בעד עיכוב ההסעה! אז מדוע שלא נתעכב גם עכשיו?!"

זוכה השבוע (הרביעי): פ. א. רח' חזון איש - בית שמש

הזוכה זה, הוא הזוכה הרביעי במבצע הפרסים לעידוד וטיפוח מדות טובות. כל שעליכם לעשות: לכתוב סיפור אמיתי, מעניין ולא שיוגרת על מדות טובות שאירע אצלכם או אצל מכרכם, בתנאי שהסיפור עדיין לא פורסם בספר או בכתבי עת, ולשולחו לפי כתובת המכון. יתר התנאים פורסמו בשבועות הקודמים.

ששה סיפורים נוספים שיבחרו, יפורסמו במדור זה ויזכו את שולחיהם בסך 100 ש"ח.

בברכת הצלחה וכל טוב